

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACK KEROUAC VE
WALTER SALLES'LA...

YOLDA

OSCAR® ÖDÜLÜ SAHİBİ YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

2012 CANNES FİLM FESTİVALI
ALTIN PALMİYE ÖDÜLÜ

JEAN-LOUIS TRINTIGNANT EMMANUELLE RIVA ISABELLE HUPPERT
bir MICHAEL HANEKE filmi

AŞK AMOUR

ALTIN KÜRE ÖDÜLÜ
YABANCI DİLDE EN İYİ FİLM

Şimdi DVD'de!

bir tiglön

HOLLYWOOD - İRAN KARŞILAŞMASINDA YENİ DEVRE!

GEÇEN HAFTA GAZETELERDE ÇIKAN BİR HABER, OKUYAN BİRÇOK KİŞİYE ABSÜRT GELMİŞ OLABİLİR. AMA ANLAŞILAN O Kİ; İRAN GERÇEKTEN DE HOLLYWOOD STÜDYOLARINA ‘ÜLKE İLE İLGİLİ GERÇEK OLMAYAN FİKİRLER AŞILADIĞI’ GEREKÇESİ İLE “OPERASYON: ARGO” (ARGO), “300 Spartalı” (300), “Kızım Olmadan Asla” (Not Without My Daughter) gibi filmler için dava açmaya hazırlanıyor. Habere göre İran’ın avukatlığını da Çakal Carlos lakaplı dünyaca ünlü terörist Ramirez Sanchez’in Fransız asıllı karısı Isabelle Coutant-Peyre yapacaktı!

İran hükümetinin kendilerini savunmak için bu isimle anlaşması ise ayrıca enteresan. Peyre 2001 yılında Carlos ile hapisanede düzenlenen seremonide evlenmiş ve islam dinine de geçmişti.

İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad hükümetinin verdiği görev sonrasında bir basın açıklaması yapan Peyre, öncelikli olarak “Operasyon: Argo” filminin yapımcıları Ben Affleck, Grant Heslov ve George Clooney’e uluslararası bir mahkemede dava açacağını belirtmiş. Sonra da sırada diğer filmler varmış. Listedeki bu filmlerden 1991 yapımı “Kızım Olmadan Asla” için biraz geç kalmışlar sanki! İşin garip yanı listedeki bir diğer film de Darren Aronofsky’nin “Şampiyon”u (The Wrestler)...

“Şampiyon”un final kapışmasında filme adını veren ana kahramanımız Randy, Ayetullah adlı bir güreşçi ile ringe çıkar. Bu ‘doğulu’ görünümlü güreşçi maçtan önce İran bayrağını sallar. Ve seyircilerin maçı bir İran-ABD karşılaşması gibi algılamalarına yol açar. Maç sırasında Randy bir ara İran bayrağını da eline alır ve kırar. Bu yarı-sahte, yarı-ciddi güreş maçında hasta vücudunu zorlayarak hem zafere hem de bir nevi intihara atlar Randy...

“Şampiyon” filminin bu manevrası tabii ki bilinçli yapılan bir göndermedir. Ana karakterini ABD ulusuyla özdeşleştirir

mitleştirmek bu kimlikteki bir hikaye için ‘fazla’dır ama aynı zamanda da bir ‘fırsat’tır ABD için. Hollywood’da da böyle fırsatlar hiç kaçmaz zaten genelde! Film ulusal boyutta bu fırsatın çok da güzel ekmeğini yedi zamanında...

Amerikalıların ve dolayısıyla Hollywood’un İran’la ya da Araplarla uğraşması yeni bir şey değil ki aslında... Bir düşünsenize “Geleceğe Dönüş”te (Back To The Future) bile doktor Emmett Brown’ı (Christopher Llyod) Arap teröristler vurur!

Peyre, amacının “İran karşıtı filmlerin üretilmesini yasal yolları kullanarak durdurmak” olduğunu söylemiş. “Operasyon: Argo”nun sadece bir kısmını izlediğini söyleyen Peyre (neden bir kısmını ki acaba?), “İran bu filmin yasaklanmasını istemiyor. Sadece filmin gerçekleri yansıtmadığına dair bir açıklama yapılmasını talep ediyor” demiş. Amerikan Foreign Policy dergisine konuşan bir hukukçu da İran’ın dava açmasının mümkün olmadığını söylemiş bu arada. Hukukçuya göre İran itibarının zarar gördüğünü veya finansal açıdan bir zarara uğradığını kanıtlayamazsa “Operasyon: Argo”ya dava açamayacak. Aynı dergiye konuşan bir hukuk profesörü ise İran’ın, filmin gösterildiği herhangi bir ülkede dava açabileceğini ancak gördüğü zararı kanıtlamasının çok zor olduğunu eklemiş.

Neresinden bakarsanız bakın bu dava çok ilginç bir süreci başlatıyor. İran’ın işi zor ama çok kararlılar...

Peki eğer olur da kazanırlarsa Hollywood’a açılacak dava sayısını da düşünebiliyor musunuz? Peki mesela “Geceyarısı Ekspresi” (Midnight Express) için Ankara’nın da böyle bir tavrı olur mu sizce? Peki o zaman ABD de “Kurtlar Vadisi: Irak” için dava açmaya kalksa? Ayıkla pirincin taşını...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ
HTML UYGULAMA BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, EVRİM KAYA, ŞENAY AYDEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MÜJDE İŞİL,
ERMAN ATA UNCU, İLHAN YURTSEVER, JANET BARIŞ, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Yolda (On The Road); Dev Avcısı Jack (Jack The Giant Slayer); Yedi Psikopat (Seven Psychopaths); Hayat Avcısı (The Imposter); Mahmut İle Meryem; Sabit Kanca.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Alman yazar Ulf Mische'nin "Sinemacının Oyunu" adlı romanına bugünden bir bakış fırlatıyor.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

1957 yapımı bir 'noir' başyapıtı: "Başarının Tatlı Kokusu" (Sweet Smell Of Success)... Burak Göral imzasıyla.

24 LEKELİ ADAM

Wes Craven'ın Kevin Williamson'la 'farklı' buluşması: "Lanet" (Cursed)... Erman Ata Uncu imzasıyla.

26 GİZLİ AJAN

1931 yapımı bir Alman hazinesi: "Maden Trajedisi" (Kameradschaft)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Hayalimdeki Aşk (Ruby Sparks); Vahşiler (Savages).

32 GENÇ VE MASUM

Bittiğinde, sıkı bir 'reggae' dinleyin: "The Only Record Store In Mauritania"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

34 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

YOLDA

ORJİNAL ADI On The Road

YÖNETMEN Walter Salles

OYUNCULAR Sam Riley,

Garrett Hedlund, Kristen Stewart,

Amy Adams, Tom Sturridge,

Alice Braga, Elisabeth Moss,

Danny Morgan, Kirsten Dunst,

Viggo Mortensen, Steve Buscemi

YAPIM 2012 ABD-Brezilya-

İngiltere-Fransa

SÜRE 124 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

AMAÇLARINI 'HAREKET
HALİNDE OLMAK VE
RÜZGARİ İZLEMEK'
DİYE TANIMLAYAN AMA
YAZIP ÇİZMEKTEN DE
GERİ DURMAYAN
BEAT KUŞAĞI
TEMSİLCİLERİNİN
ÖYKÜSÜ.

ALLEN GINSBERG VE JACK KEROUAC'LA BİRLİKTE AMERİKAN EDEBİYATINDA 'BEAT KUŞAĞI' OLARAK ANILAN AKIMIN ÖNCÜLERİNDEN LAWRENCE FERLINGHETTI, "DURMADAN GÖZE ALARAK" ADLI ŞİİRİNDE KENDİSİNİN VE ARKADAŞLARININ tanımını şöyle yapar: "Ölüme meydan okuyan / sıçrayışına başlamak üzereyken / Güzelliğin ağırbaşlılıkla beklediği / o daha yüksek yere doğru / atması gereken her adımı / atmadan önce / gergin gerçeği algılamak / zorunda olduğunu bilen / üstün gerçekçidir o".

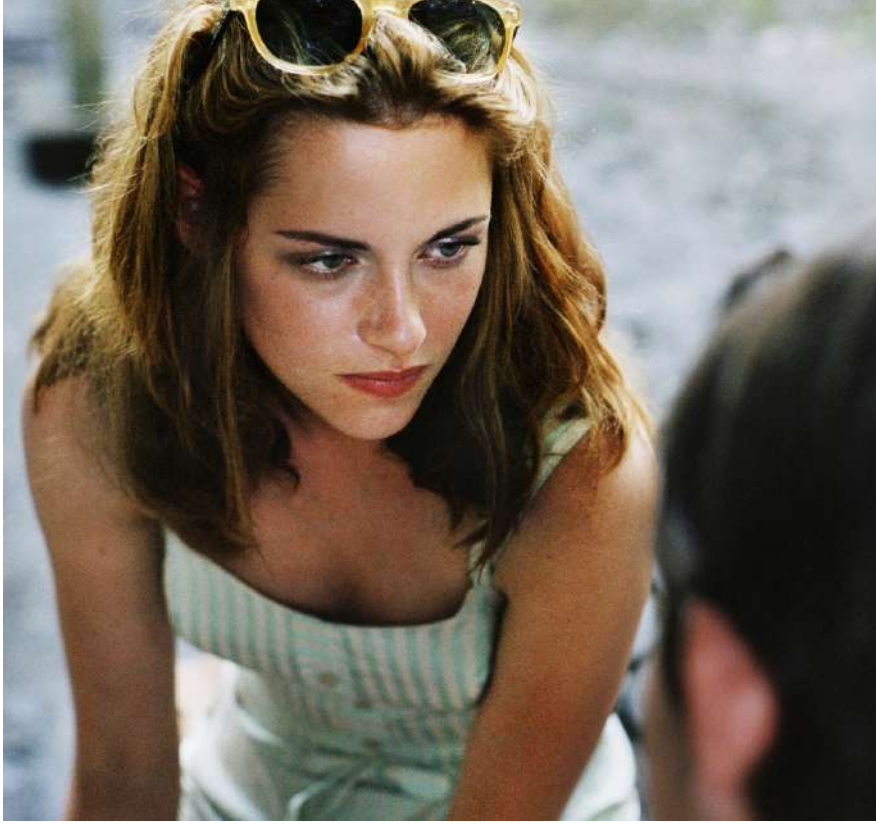
Ferlinghetti'nin dizelerine 'yakından bakıldığında', 1950'lerde tıpkı bizimki gibi 'Küçük Amerika' olmaya özendirilen ülkelere pompalanan 'örnek Amerikan ailesi' temalı simgesel kartpostallardakinden çok farklı bir manzara görmek mümkündür. Saçları iyi kesilmiş kravathı baba, güleç ve sevgi dolu anne, biri erkek diğeri kız iki çocuk ile bol tüylü mutlu köpeği oturma odasında televizyon karşısında gösteren bu resimlerin tam tersine, örneğin 'ev'i baştan reddeder Beatnikler. Sistemin ağırlığı altında ezilmek yerine, 'ağırbaşlı güzelliğe' doğru her an yeni bir 'sıçrama' yapmaya hazırdırlar, yerlerinde duramazlar ve tabii ki ölümü falan pek umursamazlar. Sürrealist değil, gergin gerçeğin 'süperrealist' kıldığı özgür çocuklardır onlar ve hep daha yükseğe doğru sürekli hareket halindedirler. Bir dönem sonraki hippilerin ataları, öncüleridirler.

Merkez İstasyonu" (Central Do Brasil, 1998), "Geceyarısı" (O Primeiro Dia, 1999), "Motosiklet Günlüğü" (Diarios De Motocicleta, 2004) gibi filmleriyle sevip saydığımız Brezilyalı 'bağımsız' yönetmen Walter Salles, "Yolda"nın daha ilk karelerinde Jack Kerouac'ın alt-benliği Sal Paradise'ı, otostopla bir kamyon kasasına atlatıyor. Kuzey Dakotalı yol arkadaşı işçi "Bir yere mi gidiyorsun, yoksa sadece gidiyor musun?" diye soruyor. Ve Salles bu sahneyle mükemmel bir başlangıç hamlesi yapmış oluyor, yalnızca iyi bir yol filmi izletmeyeceğinin, Beat ruhunu yeterince yansıtacağının da sinyalini veriyor.

Tek ve onurlu amaçlarını 'hareket halinde

**SALLES YALNIZCA İYİ
CİNSİNDEN BİR
YOL FİLMİ
İZLETMEYECEĞİNİN,
BEAT RUHUNU
YETERİNCE
YANSITACAĞININ DA
SİNYALİNİ BAŞTAN
VERİYOR.**

olmak ve rüzgarı izlemek' biçiminde tanımlayan ama daktilo başında yazıp çizmekten de geri durmayan bir 'kuşak'ın en önemli birkaç temsilcisinin ABD haritası üzerinde doğudan batıya, New York'tan Denver'a, Los Angeles'tan Tucson'a, oradan da Meksika'ya yayılan yolculuklarını, felsefi yüklemeler de yaparak başarıyla veren bir film var karşımızda. Sal Paradise karakteriyle Jack Kerouac'ı, Carlo Max'la Allen Ginsberg'i, Dean Moriarty'yle Neal Cassidy'yi, Old Bull Lee'yle William S. Burroughs'u özdeşleştiren Salles, ağırlığı 'kalkışa geçmeye hazırlanan' genç bir yazar aday olan Paradise ile haz düşkün 'zavallı trajik Dean' Moriarty'ye vererek belli bir denge sağlıyor film boyunca. Başkalarına karşı sorumluluk duygusu taşıdıkları iddia edilemeyecek erkeklerine bakıldığında her an sinir krizinin eşiğinde bulunmaları gayet normal karşılanması gereken Marylou, Galatea, Jane gibi kadın karakterler de bu dengeye katkı sağlıyorlar.

Karakterler ya da politik tarih üzerinden bir 'yargılama' yapmaya hiç gerek yok elbette ama Walter Salles'ın "Motosiklet Günlüğü"nden de bildiğimiz iki delikanlının, yani Che Guevara-Alberto Granado ikilisinin 'Sal Paradise ve

şürekası'yla üç aşağı beş yukarı aynı dönemde (1952), tüm Latin Amerika'yı boydan boya katedip, ezilmişliğe, sömürüye, geri bıraktırmışlığa, kısacası 'Latin Amerika'nın kesik damarları'na tanıklık ettikleri o uzun yolculukla kıyaslama yapabilmek açısından da ilginç malzemeler barındırıyor "Yolda". Bu açıdan Walter Salles'ın kahramanlarının ruhlarına yeterince nüfuz etmekle birlikte onları idealize etmediği de görülüyor ki başlı başına filmin finali ve öncesindeki "Kendine yakından bak ve çürümüşlüğü derecesini gör Sal" türünden vurgular da bunu kanıtıyor. Anımsayalım... Allen Ginsberg'in o uzun ve meşhur eleştirel şiiri "Amerika"nın son dizesi, "Amerika, o biçim bir omuz da ben veriyorum şu dönen çarka" şeklindedir.

Oyunculara gelince... Çok karakterli bir film olmakla birlikte aksayan, göze olumsuz gelen, sendeleyken kimse yok. Sam Riley, Garrett Hedlund, Tom Sturridge, Kirsten Dunst, Kristen Stewart, Amy Adams, Viggo Mortensen, Steve Buscemi, Elisabeth Moss'tan oluşan harika kadro, "Ne söylene eksik kalır" dedirtecek performanslar sergilerken, çok zorlu bir metnin altından kalkma becerisi gösteren senarist Jose Rivera'ya da şapka çıkartılması gerektiğini not düşelim.

Tam bu noktada bir parantez açılmalı. Gerçi Karl Marks çok uzun süre önce "Bir sanat eserini kavrayabilmek ve ondan zevk alabilmek için zihinsel çaba harcamak gerekir" demiş demesine, örneğin biz de Arka Pencere olarak "Sinemasever olmak zordur!" demekten usanmıyoruz ama Beat Kuşağı, Jack Kerouac vb. hakkında bir şey bilmeyen, "Yolda'yı, "Zen Kaçıkları"nı vb. hiç duymamış bir seyircinin bu filmde herhangi bir şey anlaması, zevk alması da peşinen söyleyeyim ki kesinlikle mümkün değil. Biyografik özellikler taşıyan hemen her film için söz konusu edilebilecek olan bu durumun "Yolda" için iki kere geçerli olacağını da ekleyeyim. İyi tarafından bakıldığında ise Beatniklere yönelik meraklandırıclık işlevi görebilir tabii ki "Yolda".

Caz, şiir, parasızlık, açlık, benzinsizlik, seks, alkol, uyuşturucu, çocuk çocuğa karşı sorumsuzluk ve varoluşun boşluğu... 60-65 yıl öncesindekiler, bizim "Kaybedenler Kulübü"nden çok daha 'gerçek' miş en azından.

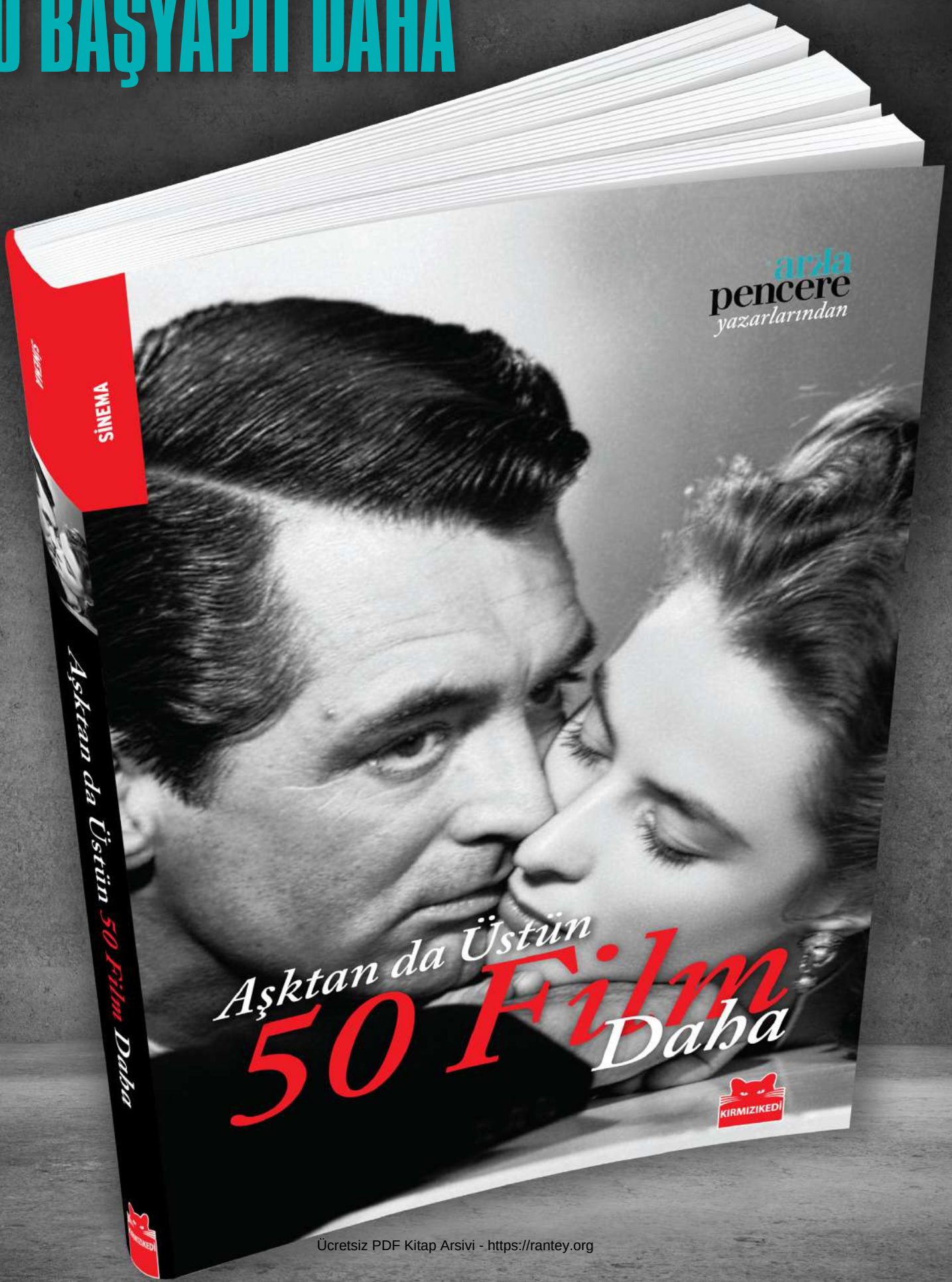

Varılacak yer ya da yolculuk değil, 'yola çıkmak'tır önemli olan...

Finaldeki 'ani' karakter dönüşümlerinin üzerinde daha ayrıntılı durulmalıydı.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

arda
pencere
yazarlarından

SİNEMA

Aşktan da Üstün 50 Film Daha

Aşktan da Üstün
50 Film
Daha

DEV AVCISI JACK

BRYAN SINGER'IN SINEMADAKİ MEHTERAN ADIMLARIYLA YÜRÜYÜŞÜ DEVAM EDİYOR. SAĞLAM BİR SINEMA duyusuna, damıtılmış bir doğal yeteneğe, büyük oynayacak kadar cesarete ve hakka sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Ancak belki tüm bu saydığımız 'olumlu' şeyler arasında sadece zaman zaman 'öngörü' eksikliği olabiliyor. Hızlıca, 20 yıldan mütevellit filmografisine göz atmak bile bu tezi doğrulayabilir.

1993'te, 'bağımsız' meraklıları dışında pek de kimsenin dikkatini çekmeyen, ismiyle müsemma "Medya Kurbanları"yla (Public Access) beyazperdeye merhaba diyen Singer, 1995'te henüz ikinci filmiyle hayatının başyapıtını ortaya koyuverdi; "Olağan Şüpheliler" (The Usual Suspects). Artık uçan kuşun bile bildiğini varsaydığımız bu 'ölümsüz' film, onu bir anda dünya sinemasının yıldız yönetmeni haline getiriverdi. Herkes bir sonraki adımın ne olacağını merakla beklerken, 'parlıtsız' bir Stephen King uyarlaması olan "Ölümçül Sır" (Apt Pupil) çıkageldi 1998'de...

10 adım ileri 5 adım geri atan Singer, 2000'e girdiğimizde yine şaşırtıverdi. "X-Men" ve 2003'te ardından gelen "X-Men 2" (X2) ile gişeyi süpürmekle kalmayıp, çizgi roman uyarlamalarına da 'milenyum'da yepyeni bir kapı açtı. Bugün "Örümcek-Adam" (Spider-Man), "Kara Şövalye" (The Dark Knight) gibi sağlam uyarlamaları, biraz da "X-Men"i yenilikçi, gerçekçi ve o evreni ciddiye alan yapısına borçluyuz. Christopher Reeve'den sonra bir türlü toparlanamayan "Superman"i dirilteceğine kesin gözüyle bakılırken, 2006'da gerçek bir hayal kırıklığı yaşatan "Superman Dönüyor" (Superman Returns) geldi bu kez. Muhtemelen Spielberg'in 2. Dünya Savaşı'yla ilgili ciddiyetini örnek alan Singer, 2008'de Hitler dönemine giderek "Operasyon Valkyrie" (Valkyrie) ile 'dönem filmi'ni denedi. Bu eli yüzü düzgün tarihsel-gerilimin ardından yine 'oyuncak'larını özlemiş olacak ki, masal dünyasına geri dönüyor Singer. Ne var ki "Dev Avcısı Jack", onun için 'ileri' bir adım değil. Tam

da en başta bahsettiğimiz 'öngörü' eksikliğinin son halkası belki. Kağıt üzerinde muazzam duran bu modernize edilmiş çocuk masalı, perdede umulduğu kadar etki yaratmıyor. 200 milyon dolarlık projenin gişe getirisinin ne olacağını kestiremiyor Singer. Seyrederken heyecan veren ama sonrasında unutulmaya aday bir 'eğlencelik' olduğunun kokusunu alamıyor.

"Dev Avcısı Jack", çocuk kitaplarından bildiğimiz meşhur "Jack Ve Fasulye Sırığı"nın bir adaptasyonu. Daha önce 1962 tarihli "Sinbad Devlere Karşı" (Jack The Giant Killer) başta olmak üzere pek çok filme kaynaklık eden masal, bu kez teknik olarak en eşsiz mertebeye ulaşıyor. Geçmişte stop-motion tekniğiyle titreye titreye hareket eden 'dev'ler, bu kez bilgisayar teknolojisi marifetiyle ete kemiğe bürünüyor ve kesinlikle inandırıcı...

Hikaye ise, genç çiftçi Jack'in, tesadüfen eline geçen fasulye tanelerini yanlışlıkla ıslatmasını ve o tanenin yeşerip göğün sonsuzluğuna uzanmasıyla başlayan 'felaketi' konu alıyor. Eski çağlarda, devlerle insanlar arasında köprü vazifesi gören fasulye ağacı yeşerince, insan yiyen devlerin yeryüzüne inmelerinin yolu açılmış oluyor. İşin kötüsü hızla boy atan ağacın tepesinde ülkenin prensesi de var. Jack, kralın adamlarıyla ağaca tırmanıyor, devler ülkesine varıyor. Amacı hem prensesi kurtarmak, hem de devlerin yere inip, krallığı yok etmelerine engel olmak...

Ewan McGregor'dan Stanley Tucci'ye tanıdık simaların da boy gösterdiği, su gibi akan bir masal-film ortaya koyan Bryan Singer, ne var ki bir 'aile' filmi yapmanın eşiğinden de dönüyor. Şiddet unsurlarıyla en azından 13 yaş ve üzeri kitlenin seyredebileceği film, tüm görkemine karşın Singer'ın parlak işlerini ve elbette "Olağan Şüpheliler"i maalesef mumla aratıyor.

"Mahmut İle Meryem" in karşısında, fantastik öğeli bir aşk masalının nasıl olması gerektiğini gösteriyor.

Bryan Singer, çok daha ciddi işlerde gösterebileceği yeteneğini, bu defa da bir masalda çarçur ediveriyor.

ORJİNAL ADI Jack The Giant Slayer

YÖNETMEN Bryan Singer

OYUNCULAR Nicholas Hoult, Stanley Tucci, Ewan McGregor, Eleanor Tomlinson, Eddie Marsan, Ewen Bremner, Ian McShane, Christopher Fairbank

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

200 MİLYON DOLARLIK PROJENİN GİŞE GETİRİSİNİN NE OLACAĞINI KESTİREMIYOR BRYAN SINGER. HEYECAN VERİCİ AMA SEYREDİP HEMEN UNUTULACAK BİR FİLM BU...

YEDİ PSİKOPAT

ORİJİNAL ADI Seven
Psychopaths

YÖNETMEN Martin McDonagh

OYUNCULAR Sam Rockwell, Colin

Farrell, Christopher Walken,

Woody Harrelson, Michael Pitt,

Michael Stuhlbarg,

Abbie Cornish, Helena Mattsson,

Olga Kurylenko, Tom Waits

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Pinema

MCDONAGH,
SİNEFİLDEN ZİYADE BİR
OYUN YAZARI VE
EDEBİYAT MERAKLISI.
"YEDİ PSİKOPAT" I
SÜRÜKLEYEN ANA
DAMAR, KURMACANIN
SINIRLARINA
DUYULAN MERAK.

JANR SINEMASI VE FETİŞLEŞTİRİLMİŞ ŞİDDETE UCUNDAN BULAŞAN HER YÖNETMENİN TARANTİNO'YLA KIYASLANMASI kaçınılmaz, Martin McDonagh'ın "Yedi Psikopat"ı da kısa yoldan 'tarantinovari' diye adlandırılıveren filmlerden. Elbette aslında ne neo-janr sinemasının ne de o türden bir şiddet estetiğinin patenti Tarantino'da değil ve birkaç silahlı adamla absürt diyalogun olduğu her filme yapıştırılan bu kestirmeci yafta da yönetmenlerinin canını sıkıyor mutlaka. Ama bu yaftanın hangi (üç açıdan) biraz haklı olduğunu görmek için filmin adına bakmak yeterli: Psikopatlar şiddeti, yedi tam sayısı hikayenin "Kill Bill" filan gibi sentetik bir yapıda akacağını, iki sözcüğün birleşimi de sinema tarihine yapılacak yerli yersiz göndermelere hazırlıklı olunması gerektiğini söylüyor. Ama bunlara fazla takılmak esas meseleyi ıskalamak olur. Zira McDonagh bir sinifilden ziyade bir oyun yazarı ve edebiyat meraklısı, "Yedi Psikopat"ı sürükleyen esas damar da kurmacanın sınırlarına duyulan merak.

Filmin merkezinde İrlandalı senarist-yönetmenle aynı adı taşıyan İrlandalı bir senarist var. Colin Farrell'ın üçgen kaşlarla canlandığı Marty "Yedi Psikopat" adlı yeni senaryosunu yazmakla uğraşırken, yedi tane psikopat, bizim izlediğimiz film ile onun yazdığı film arasında dolaşıp duruyor ve ortaya silahlı-adamlar-yanlış-anlamalar komedisinin kendi kendisiyle uğraşan bir versiyonu çıkıyor. Yani alamet-i farikası 'kendi üzerine düşünen' bir film olması.

Bu da özgün olmanın belki de daha zor olduğu bir alan. Laurence Sterne'nin muzip romanı "Tristram Shandy Beyefendi'nin Hayatı Ve Görüşleri"nin basım tarihinin 1759 olması bir şeyler söylüyor, kaldı ki onun iyi bir uyarlaması da içinde olmak üzere sayısız

meta-sinema örneği çekildi. Ama zaten özgün bir fikir hangi filme yetmiştir ki?

O yüzden fikri geçip uygulamaya bakınca hemen teslim edilmesi gereken iki nokta var: Diyaloglar ve oyunculuklar. McDonagh'ın diyalogları sadece absürt değil, sahici ve referans verdiği dünya olabildiğince geniş. Yani filmin 'tarantinesk' tarafından olan sinema tarihi içindeki göndermeler ne kadar bayatsa Küba'dan Vietnam'a dünya tarihine uzanan sayıklamalar o kadar eğlenceli.

Ama esas önemlisi diyalogların kimin ağzından çıktığı. Az yönetmene nasip olacak rüya kadroda elegant bir zombi olarak Christopher Walken, gölgesi bile yeten Harry Dean Stanton, sürreal olmak için kucağında tavşanla gezmesine hiç gerek olmayan bir Tom Waits var. Woody Harrelson, Sam Rockwell ve

Colin Farrell de var elbette, üstelik asıl başrol olan onlar ama ağır toplar sahneye çıkınca biraz unutuluyorlar.

Filmin sorunu da bunun gibi bir şey: McDonagh'ın iyi bir yazar olduğu ilk yarım saatte kendini hissettirse de sanki o da yarattığı kurmaca dünyada oyuna dalıyor ve hikayeyi bir yere vardırmaı unutuyor.

Filmin ilk yarısı geride kaldığında bütün sorular cevaplanmış, bir iki sürpriz hızlıca harcanmış ve geriye öngörülemez bir şey kalmamışken seyirci ister istemez boşta kalıyor.

Filmin bu formel oyunların ötesinde bir şeyler (insani hikayeler?) anlatmak istediğini hissediyorsunuz ama sanki onların ne olduğunu yazar-yönetmen de bilmiyor. "Yedi Psikopat" sadece kendi üzerine düşünen değil,

kendi kendinden sıkılan, kendi kendini bir yerlere çekeleyen de bir film ve tam da bu açıdan kendi kendine âşık Tarantino filmlerinden kesinlikle ayrılıyor. Filmin kendi üzerine yaptığı şakalar da (örneğin Walken'ın canlandırdığı Hans Kieslowski film içindeki filmi kadın karakterlerin tek boyutlu olmasıyla suçlaması) biraz acı bir gülümsemeye yol açıyor. Öte yandan Kieslowski adlı bir karakterin boğazındaki kesik izi yabana atılır bir imgelem değil, her meta-hikayenin bir üst katmanı zaten hep daha eğlenceli oluyor...

Senaryo baskın olduğundan arka planda kalır gibi ama görüntü yönetimi janr-referanslarının hakkını veriyor

O shih-tzu cinsi köpeğin ismi de cismi de umulduğu kadar komik ve ilginç değil.

**"YEDİ PSİKOPAT"
SADECE KENDİ
ÜZERİNE DÜŞÜNEN
DEĞİL, KENDİ
KENDİNE SIKILAN,
KENDİ KENDİNİ BİR
YERLERE ÇEKELEYEN
DE BİR FİLM AYNI
ZAMANDA...**

HAYAT AVCISI

ORJİNAL ADI Bart Layton

YÖNETMEN Bart Layton

UYUNCULAR Adam O'Brian,
Anna Ruben, Cathy Dresbach,

Alan Teichman

YAPIM 2012 İngiltere

SÜRE 99 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**"HAYAT AVCISI",
KELİMENİN GERÇEK
ANLAMıyla 'AKIL
ALMAZ' BİR
DOLANDIRICILIK
HİKAYESİNİ, POLİSİYE
BİR KURGUyla VE
BİRÇOK SORUyla
ÇIKARTIYOR KARŞIMIZA.**

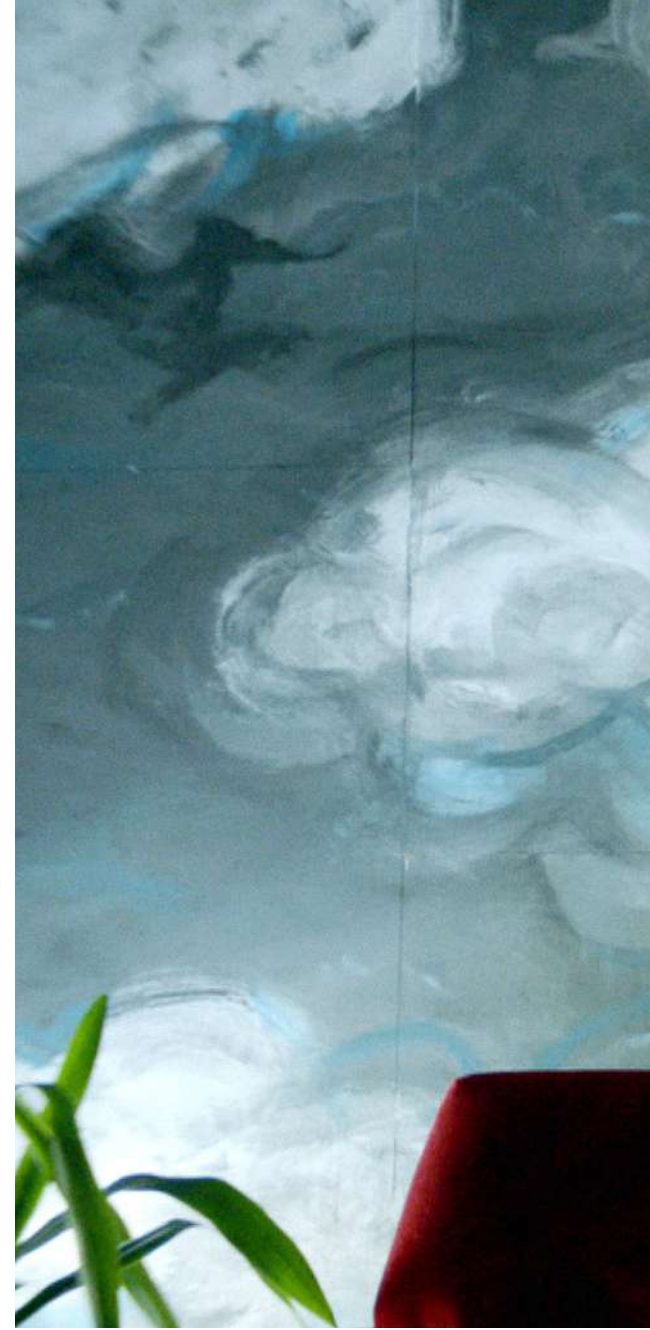
GELENEKSEL BELGESEL ALGIMIZ, FİLMİN İLGİNÇ YA DA DİKKATE DEĞER BULDUĞU BİR KONUYU BİZLERİN ÖNÜNE sermesi, önce meraklandırıp sonra gidermesi şeklinde cereyan eder. Olay örgüsü, tanıklarıyla ve gerekiyorsa 'delilleriyle' birlikte önümüze konur ve finalde bir meseleyi daha halletmiş olmanın verdiği rahatlıkla bitiririz filmimizi.

Bu hafta sinemalarımıza konuk olan, geçen ay !F'te izleme fırsatı bulduğumuz "Hayat Avcısı" ise bütün bu geleneksel kalıpları kullanmakla birlikte meselesini daha da karmaşıktırıyor ve seyircisini birçok soru işaretiyle baş başa bırakıyor. Ama filmin yapmak istediğinin tam da bu olduğu düşünüldüğünde yeni bir estetik algısı ve yorumla karşı karşıya olduğumuz gerçeği çıkıyor karşımıza.

Daha çok televizyon için yaptığı belgesellerle tanınan Bart Layton'un yönettiği "Hayat Avcısı", kelimenin gerçek anlamıyla 'akıl almaz' bir dolandırıcılık hikayesini, polisiye bir kurguyla ve birçok soruyla çıkartıyor karşımıza. 1994 yılında bir nisan günü ABD'nin San Antonio kentinde 13 yaşındaki sarışın mavi gözlü çocuk Nicholas Barclay ortadan kaybolur. Bütün aramalara rağmen bulunamaz.

Ailesi 'belki bir dün döner' umuduyla yaşayadursun, aradan üç yıl geçer. Bir gün aileye bir telefon gelir, Nicholas bulunmuştur, üstelik binlerce kilometre ötede, İspanya'da! Nicolas'ın ablası ilk uçakla bu ülkeye gider, kardeşini alır ve ailenin yanına getirir. Ama mesele görüldüğü gibi değildir! Çünkü bu yeni çocuk hem Nicholas'tan yaşça daha büyük hem de fiziksel olarak ona hiç benzememektedir.

Yönetmen Bart Layton, Amerika'ya gelen kişinin Frédéric Bourdin adlı bir 'sahtekar' olduğunu daha ilk elden açık ediyor. Cezayir asıllı babasını hiç görmemiş olan bu Fransız çocuk, ırkçı dedesinin tacizlerine maruz kalmış,

çocuk yaşta evi terk etmiş ve böylesine mağdur aileleri istismar ederek hayatını sürdürmektedir. Bu kez de öyle olmuştur. Tek amacı kış geçirecek bir yer olan Bourdin, bakımevinde uydurduğu bir yalanı üst üste gelen fırsatlar sayesinde avantaja çevirmiş ve bir anda kendisini Amerika'da 'yeni ailesi'nin yanında bulmuştur.

Daha ilk dakikalarda elini boşaltan Bart Layton, filmin bundan sonrasını tam bir polisiye olarak kurguluyor. Bourdin'in Amerika'ya uzanan süreçteki yaratıcı sahtekarlık öyküsünü, Nicholas'ın ailesinin onu neden sorgusuzca kabul ettiğini, yeni ülkesindeki hayatta yaşadıklarını ufak ufak dökmeye başlıyor önümüze.

Film, bir yandan Bourdin'in 'aile sıcaklığı' arayan bir masum mu, yoksa sahtekarın önde gideni mi olduğu sorusunu sokarken aklımıza;

öte yandan da ailenin çocuklarına hiç de benzemeyen bu adamı evlerine neden kabul ettiklerini sorguluyor: Yaşadıkları travmanın etkisi mi, bir boşluğu mu doldurmaya çalışıyorlar ve daha önemlisi Nicholas'ın akıbetiyle ilgili bir şeyler mi saklıyorlar?

Bart Layton, kurgunun bir film için ne kadar önemli bir işlem olduğunu bir kez daha gözümüze sokarcasına yukarıdaki çelişkileri koyuyor önce, sonra da bulabildiği cevapları sıralamaya başlıyor.

Biz profesyonel oyuncularla (ama gerçeğini atarmayacak bir şekilde) yapılan canlandırmalarla Bouardin'in ve aile arasındaki yakınlaşmayı ve sonra da karşılıklı suçlamalara varan mesafe oluşumunu izlerken durum giderek karmaşıklaşıyor. Öyle ki bir noktada filmdeki en masum kişinin Bouardin

olabileceğini bile düşünmeye başlıyoruz. Yönetmenin, tıpkı ailesi gibi Nicholas'ın akıbeti konusunda tatmin edici bir açıklama yapmak zorunda hissetmeyişi belirsizliği de sürekli diri tutuyor. Bart Layton, bir meseleyi çözmekten çok anlamak üzerine inşa ediyor filmini.

"Hayat Avcısı", Bouardin'in kimliğinde insan zekasının sınırlarının, olanakları değerlendirmedeki becerilerinin ne kadar üst seviyelere çıkabileceğini ama aynı zamanda aile dediğimiz kurumun karanlık ve süflü yanlarının derinliğinin sınırsızlığını gözler önüne seriyor.

Bu filmle ilgili değil ama hikayeyi konu edinen 2010 tarihli "The Chameleon" tam bir ziyan.

Bouardin'in Amerika'ya gittikten sonraki yaşamı ve aile ile kurduğu ilişki eksik kalıyor.

**YÖNETMENİN,
TIPKI AİLESİ GİBİ
NICHOLAS'IN AKİBETİ
KONUSUNDA TATMİN
EDİCİ BİR AÇIKLAMA
YAPMAK ZORUNDA
HİSSETMEYİŞİ,
BELİRSİZLİĞİ DE
DIRİ TUTUYOR.**

MAHMUT İLE MERYEM

GENCE HÜKÜMDARI ZİYAD HAN'IN SARAYINDA TOPLANAN CİVAR ÜLKELERİN İLERİ GELENLERİ ARALARINDA TARTIŞIR. Gence, bugün Azerbaycan'ın ikinci büyük kenti. Bu hadise ise 16. yüzyıl başlarında geçiyor. Acımasızlığından dolayı Yavuz adıyla anılan Osmanlı padişahı I. Selim, İran'a Şah İsmail'in üstüne yürümeye hazırlanır. Gence'de tartışılan ise küçük hanlığın savaştan nasıl en az zararı göreceği olur. "Türk dünyasının birliği" konusunu açar biri. Hanzade Mahmut ona "tüm insanlığın birliği" yorumuyla yanıt verir. Filmin geri kalanında, taht kavgası dışında ne Gence'nin savaştaki tutumunu, ne savaşın bölge dengelerine etkisini görürüz...

Ama bu birlik işi "Mahmut İle Meryem"de bir noktaya gelmiş sanki. Sonuçta, hem Azerbaycan hem Türkiye kültür bakanlıklarının desteğini alan bir tarihî film, bu. Azerbaycan Başbakan Yardımcısı Elçin'in kitabından uyarlanmış, Türkiye'nin meşhur dizilerinin oyuncularını ve yönetmenini buluşturmuş, iki devletin temsil edildiği büyük galalar tertip edilmiş. Savaşmamak ve sevmek üstüne kimsenin itiraz etmeyeceği mesajlarını sıralarken esen birlik rüzgarı seyirciyi nasıl uçurmasın? Arada gönderme yapılan Leyla ile Mecnun'un o kadar benzeri sayılmaz, Mahmut ile Meryem aşkı. Bir türlü oğlu olmayan hanın, büyüler sonucu dünyaya gelen veliahtı Mahmut, büyücünün dediği gibi kılıca değil kitaplara düşkün bir genç olur. Aynı gün doğan ve annesini kaybeden Meryem ise, Hristiyan bir keşişin kızıdır. İktidarı Mahmut'a bırakacak Ziyad Han için oğlunun kırlarda gezen romantik bir pasifist olması büyük kabustur. Mahmut odasına gönderilen kızlara dokunmadıkça da, anası küplere biner. Ama asıl kriz, Mahmut'un bir gün âşık olduğunu söylemesiyle başlar. Çünkü gelin adayı, kırlarda gezmeyi seven Hristiyan kızı Meryem'dir. Âşıkların kavuşması, haliyle sıkıntılı olacaktır. Hele babası Meryem'i uzaklara götürmeye karar verip, pederden aldığı sihirli bir kokuyla kendisinden uzaklaşmamasını sağlayınca...

Gerçi, bütün o kovalamacaların, babasının

kızını kaçırmaya çalışmasının, Mahmut'un bir türlü sevdiğine yetişemeyen takibinin sonucunda kavuşma sahnesi, beklenmedik ölçüde dramatiktir aslında. Yaralanıp yataklara düşen Mahmut, gözünü dost hükümdar Süleyman Şah'ın misafir yatağında açar. Evsahibi ona, "Bak bakalım aşağıda kim var" der. Uyku mahmuru halde avluya inen genç âşık, havuzdaki suyla oynayan sevgilisini görür. Replik: "Ben geldim". Ölümünden döndükten sonra, başkasının evinde tesadüf ederek kavuşmak yeterince etkileyici geldiyse, şanslısınız. Çünkü bu, filmin geneline hakim olan olmadık iniş çıkışlar ve dramatik tutarsızlıklardan biri sadece.

Filmin savaşla ilgisi varmış gibi sunulan hikayesi de, daha çok Mahmut'un romantizmini övmekle yersiz bulmak arasında gidip geliyor. Çaldıran Savaşı'nın gölgesinde bir aşktan söz etmek zor. Savaşı kısa bir canlandırma ile görsek de, tek anlaşılan çokça ölüme sebebiyet verdiği. Zaten savaşın anlamsızlığına inanan Mahmut'un savaş alanıyla karşılaşması, bu kez de o güne kadar ilgilendiği sanatların, aşkın, masumiyetin anlamsızlığını düşünmeye başlamasına sebep oluyor. Savaşla aşkı sık sık karşı karşıya koyma çabası, filmin mesajını buradan oluşturma çabasından olmalı. Oysa buradan sevgiyi öne çıkaran bir sonuçla ayrılmak güç. Sofu karakterinin, yüzeysel açıklamalarıyla bir bilge olarak kabul görmesi başlı başına inandırıcılıktan uzaksa da, Polat Bilgin'in canlandırdığı karakter filmi biraz olsun rahatlatıyor.

Tarihî bir aşk hikayesi, bir epik film gibi iddialar ve büyük prodüksiyonlarla seyirci karşısına çıkan "Mahmut ile Meryem", ne, ne anlatacağına, ne nasıl bir duygu vereceğine karar vermiş gibi duruyor. Yalpalamalarıyla geride en çok bıraktığı his, eğretilik.

Bekaret kemeri takan Ceylan hatunun gelişi, başka bir filme ait gibi. Ama belki o yüzden en eğlenceli sahne.

Azeri babanın İstanbul Türkçesi konuşan oğlu Mahmut, 'olmamış âşıklar' külliyyatına yeni bir yüz kazandırıyor.

YÖNETMEN Mehmet Ada Öztekin
ÖYUNCULAR Aras Bulut İynemli, Eva Dedova, Fahreddin Manafov, Melahat Abbasova, Tomris İncir, Mehmet Çevik, Polat Bilgin
YAPIM 2013 Türkiye-Azerbaycan
SÜRE 120 dk.
DAĞITIM Tiglon
(24 Kare Film – Duka Film)

FİLMİN SAVAŞLA İLGİSİ VARMIŞ GİBİ SUNULAN HİKAYESİ DE, DAHA ÇOK MAHMUT'UN ROMANTİZMİNİ ÖVMEKLE, YERSİZ BULMAK ARASINDA GİDİP GELİYOR.

SABİT KANCA

★
YÖNETMEN Alper Mestçi
OYUNCULAR İsmail Baki Tuncer,
Volkan Kantoğlu, Rabia Yıldırım,
Orhan Aydın, Levent Aykul
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM UIP (Muhteşem Film)

**SABİT KANCA, TİPKİ
RECEP İVEDİK GİBİ
ARGONUN VE KÜFÜRÜN
DİBİNE İNİMİŞ, HAZIRCEVAP
BİR KARAKTER.**

ŞAHAN GÖKBAKAR, HAZİR RECEP İVEDİK’İ BIRAKMIŞKEN O BOŞLUĞUN (!) İLLAKİ DOLDURULMASI GEREKİYORDU! Aranan kan sonunda bulundu ve perdeye İsmail Baki Tuncer’in ‘Sabit Kanca’sı çıkıverdi. O da tıpkı İvedik gibi bir televizyon şovunun kahramanı. Üstelik ‘Sabit Kanca’nın senaristi ve yönetmeni, ‘Dikkat Şahan Çıkabilir’in yönetmeni Alper Mestçi. Eli yüzü düzgün bir korku filmiyle, ‘Musallat’ ile sinemaya adım atan Mestçi, ‘Kanal-İ-Zasyon’u çekmiş, sonra ‘Musallat 2’yi yönetmişti. Yeniden komediye dönen Mestçi’nin ‘Sabit Kanca’sı, ‘Kanal-İ-Zasyon’a rahmet okutacak cinsten.

Sabit Kanca, tıpkı Recep İvedik gibi argonun ve küfürün dibine inmiş, hazırcevap bir karakter. Onun gibi tek kaşı yok ama çıkık çenesiyle yeterince ‘freak’ havası veriyor. Kanca’nın selefinden en büyük farkı popüler kültüre, tarih bilgisine hakimiyeti ve hafızasının çok güçlü olması. Başkahraman böylesi ‘zengin’ birikimle dolu olunca espri yaratmanın en iyi yolunu onu yarışmaya sokmakta bulmuş Alper Mestçi. Hem

de ‘Milyoner’vari (Slumdog Millionaire) bir yarışmaya... İvedik’in senaryosu skeçlere dağıldığı için eleştirilince, Kanca’nın geçmişinin parçalara bölünmesi yöntemiyle bu sorunun giderilmesi hedeflenmiş. Bu arada senaryoda gönül macerası da unutulmamış. Ancak şak diye biten filmde bu aşkın akıbetinin veya fonksiyonunun ne olduğu anlayabilmek mümkün değil. Belli ki ‘Eyyvah Eyvah’vari bir ya da birkaç devam filmiyle Kanca’nın hem gönül hem de ‘veri’ macerası sürecek.

Magandalığın resmini çeken ‘Recep İvedik’e nazaran daha medeni ve zeki görünen ‘Sabit Kanca’, içerdği onca bilgi kırıntısına rağmen ‘akılcı mizah’tan alabildiğine uzak. Alper Mestçi’yi yeniden ‘Musallat’ alemine mi davet etsek acaba?

Sabit Kanca’dan öğrenilecek birkaç bilgi kırıntısı, bir gün katılacağınız bir yarışmada işinize yarayabilir.

Oyuncular, senaryo, espriler yani kısaca tüm film.

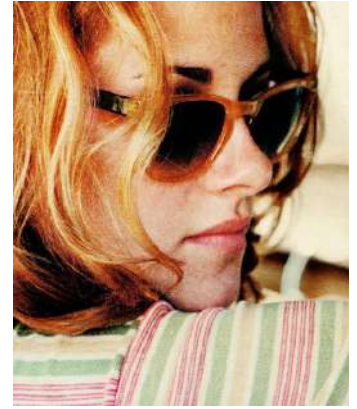
DEV AVCISI JACK

MAHMUT İLE MERYEM

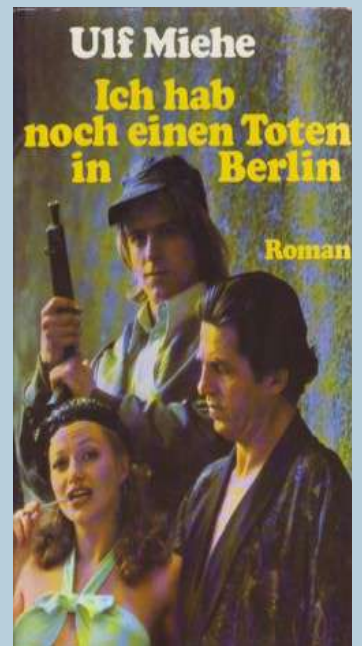
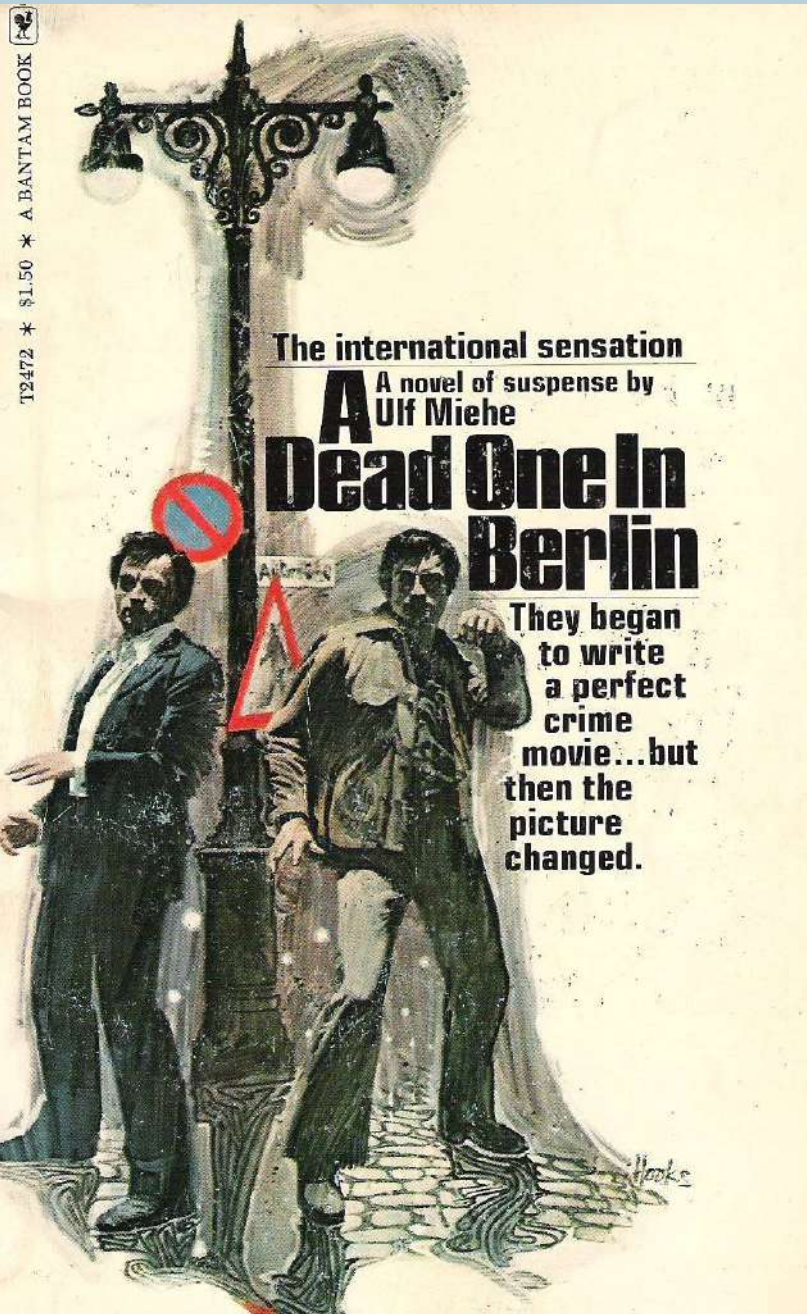
YEDİ PSİKOPAT

YOLDA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
DEV AVCISI JACK	★★	★★★★		★★	★★		
HAYAT AVCISI		★★		★★★★			
MAHMUT İLE MERYEM		★					
SABİT KANCA	★★	★				★	
YEDİ PSİKOPAT	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★		
YOLDA			★★★★		★★★★		
AŞK KIRMIZI		★		★★	★	★★	
AŞKIN İZLERİ				★★	★★★★		★★★★
ÇANAKKALE: YOLUN SONU	★★★★			★★★★			★
EVE DÖNÜŞ: SARIKAMIŞ 1915	★★★★★		★★★★	★★	★★★★	★★★★	
HOCA			★★				
JİN	★★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
KADINLAR		★★		★★★★		★★★★	★★★★
KELEBEĞİN RÜYASI	★★★★★	★★★★	★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
MUHTEŞEM VE KUDRETLİ ÖZ	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★		
MUHTEŞEM YARATIKLAR					★★		
SEFİLLER	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
SEVİMLİ CANAVARLAR		★★★★★		★★★★	★★★★★		★★
SUÇ ÇETESİ				★★★★	★★		
ŞEYTANIN ORMANI					★		
TIMOTHY GREEN'İN SIRADIŞI YAŞAMI		★★			★★		
UZUN BOYLU ESMER ADAM		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★★
YALNIZ GEZEĞEN			★★★★		★★★★	★★★★	
HAYALİMDEKİ AŞK		★★★★		★★★★	★★★★		
VAHŞİLER	★★★★	★★	★★	★★	★★	★★	★★★★

ALMAN SİNEMA YAZARI FROEHLICH'LE TANIŞIN!

“Sinemacının Oyunu”, 1989’da ölen Alman yazar-sinemacı **Ulf Miehe**’nin 40 yıl önce Türkçeye de çevrilen **‘film çekmek bahanesiyle soygun yapmak’** temalı romanı. İlgimi çekense, romanda bir görünüp kaybolan sinema yazarı **Mach Froehlich** tiplemesi...

GENÇ SAYILABİLECEK BİR YAŞTA, 1989’DA HENÜZ 49’UNDAYKEN YAŞAMA VEDA ETMİŞ ALMAN YAZAR, YÖNETMEN, AKTÖR VE SENARİST ULF MIEHE, EMINİM Kİ BU YAZIYI OKUMAKTA OLANLARIN HİÇBİRİ İÇİN

fazla önem arz etmiyor ve hiç tanındık gelmiyordur. Doğrusu ben de bir yıl kadar önce Beyoğlu’ndaki bir sahafta Türkçeye “Sinemacının Oyunu” adıyla çevrilmiş olan romanına rastlayıncaya dek, Miehe hakkında hiçbir şey bilmiyordum, adını bile duymamıştım. Gerçi halen de fazla şey bildiğimi söyleyemem; imdb.com’dan, wikipedia’dan falan alınma birkaç bilgi kırıntısı o kadar... Bir de elimdeki kitabın girişindeki şu birkaç satır:

“Ulf Miehe 32 yaşında bir Alman yazarı. Daha çok sinema alanındaki çalışmaları ile tanınıyor. Der Spiegel dergisi, ‘Sinemacının Oyunu’ ile ilgili olarak şunları yazıyor: ‘İlk polisiye romanı çok iyi Ulf Miehe’nin. Tüm Johannes Mario Simmel üretiminin nitelik olarak çok üstünde bir kitap. Almanca için az bulunur mutluluk.’”

Arka kapakta gene Der Spiegel’den bir alıntıyla ek olarak şöyle denmiş: “Uzunca bir süredir Almanya’da insanı eğlendirecek, gerilim yaratıp soluk soluğa okunabilecek ve herkesin rahatça anlayabileceği kitapların yayınlanacağından umut kesilmişti.”

Miehe’nin iki filmde oyuncu olarak yer aldığını, iki sinema filmine yönetmen olarak imza attığını ve çekilmiş 10 senaryosu bulunduğunu da geçerken ekleyeyim.

Orijinal adı “Ich Habe Noch Einen Toten In Berlin” olan kitap Almanya’da 1973’te yayımlanmış, Mart 1974’te de Uyan Yayınları tarafından okurlarımıza sunulmuş. Çeviren, Berat Uyan. 269 sayfa...

Doğrusu ‘herkesin anlayabileceği kitap...’ vurgusuna itirazım var. Aslında

temiz sayılabilecek bir Türkçeye, hemen hiç tashih barındırmadan yayımlanmış, orijinal adının Türkçeye üç aşağı beş yukarı “Berlin’de bana ait bir ölü daha var... Berlin’de halen bir cesedim var” vb. şeklinde çevrilebileceğini öğrenmiş bulunduğum “Sinemacının Oyunu”, öyle rahatça anlaşılabilen bir kitap değil. Hatta tahminimce çevirmeninden de kaynaklanmayan sorunlardan ötürü, epeyce sıkıcı, ne olup bittiğinin tam olarak anlaşılamadığı bir roman olduğunu da iddia edebilirim. Hadi kibarca şöyle diyeyim: Karşımızdaki çok heyecan verici bir roman değil.

Eh, amacım Arka Pencere okurlarına “40 yıl önce yayımlanmış sıkıcı ve kötü bir roman okudum” demek değil elbette. “Sinemacının Oyunu”nu bugün için ilginç kılan nokta “Operasyon: Argo”ya (Argo) epeyce benzer bir öykü anlatması. Diğer ilginç nokta ise, “Operasyon: Argo”dan da cidden çok sıkılmıştım...

Romanın ön plandaki iki kahramanı, Alexander Gorski adlı bir yönetmen ile Benjamin adında bir senarist. Daha önce birlikte iki film yapmışlar ve üçüncü film için para arıyorlar. Olan bitenin bir kısmını, Benjamin’le bir uçak yolculuğu sırasında karşılaşan Günter Quitt’in anlatımından öğreniyoruz, geri kalanını Benjamin anlatıyor.

Özetlemeye çalışayım... Münih’e gelen Gorski ve Benjamin bir yandan yeni film için yapımcı bulmaya ve öyküyü oluşturmaya çalışırken bir yandan da şehirdeki Amerikan üssüne para taşıyan zırhlı aracı soyma planları yapıyorlar. Film çekmek, tıpkı “Operasyon: Argo”da olduğu gibi işin kamuflajı ve tıpkı Ben Affleck’in

yaptığı gibi onlar da en büyük heyecanı havaalanında pasaport kontrolü sırasında yaşıyorlar. Gerisi tam anlamıyla, hikaye!

Ortalarda dolaşıp duran bir de sinema yazarı var ki benim ilgimi asıl o çekti: Mach Froehlich. 50’li yaşlarının sonlarında, büyük kareli gömlekler giyen, melankolik

bakışlı, sarhoşlarınkine benzeyen siyah gözleri olan, zaman zaman ağlamaklı bir sesle konuşan, saçları hafif dökük bir ‘hayali’ meslektaşımız. Gorski’nin tarifi şöyle: “Aslında nazik ve dürüst bir insandır fakat bir süre sonra çekilmez olur. Bu da bende fiziksel tepkiler doğurmaya kadar varır. Daha sonra soğuk terler dökmeye başlarım. Herif Alman filmciliğinin altın çağından kalma bir sinema yazarı. Bilmediği bir film, sinirini bozmadığı bir yönetmen yoktur. 1945’ten önceki sessiz filmlerin listelerini bile sana ezberden söyleyebilir. Ocaktaki yemeğin kokusunu çok uzaklardan alır.”

Amerikalı askerlerin, polislerin, mafyanın, İranlıların, televizyoncuların, fahişelerin cirit attığı bu soygun içinde film-film içinde soygun öyküsünde sempatimi toplayan ve ‘anlayabildiğim’ tek insanın Mach Froehlich olduğunu belirtiyim.

Zamanında bazı Yeşilçam filmlerindeki ‘kötü’ adamlara ‘Ahlal Hörgüç’ (“Kadın Avcıları”, 1966) ya da ‘Sungur Çapan’ (“Kanun Gücü”, 1979) adlarının verilmesi gibi, Ulf Miehe de kim bilir hangi eleştirmenden ilham alarak yarattı Mach Froehlich’i... Belki bir gün onu da öğreniriz.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BAŞARININ TATLI KOKUSU

“Beyaz Elbiseli Adam” (1951), “**Kadın Katilleri**” (1955) gibi **klasik İngiliz komedilerine** imzasını atan yönetmen **Alexander Mackendrick’in** Hollywood’daki ilk filmi “Başarının Tatlı Kokusu”nun (**Sweet Smell Of Success, 1957**) gişedeki başarısızlığı tuhaf bir ironidir.

HOLLYWOOD’UN GÜÇLÜ SENARİSTLERİNDEN ERNEST LEHMAN’IN (“SABRINA”, “BATI YAKASININ HİKAYESİ/ WEST SIDE STORY, “GİZLİ TEŞKİLAT/ NORTH BY NORTHWEST”, “KİM KORKAR HAIN KURTAN?/ WHO’S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF?”) SERT SENARYOSUNU DAHA DA KESKİNLEŞTİREN VE KARARTAN BİR SİNEMA ANLAYIŞIYLA çeken Hackendrick’in kariyeri, bu filmden sonra -şaşırtıcı bir şekilde filmin gişedeki başarısızlığının yarattığı olumsuzluk yüzünden belki de- pek de parlak gitmedi... Oysa Mackendrick’in filmi, Lehman’ın bugünlere bile yetişen cümleler sarfeden çarpıcı senaryosunun hakkını hayli hayli veren, etkili sinemasal anlarıyla izleyenleri tam anlamıyla ‘doyuran’ bir filmidir. Bugünün hırs kúpü insanlarını da çarpıcı bir şekilde tarif eden ‘ömürlük’ bir filmidir...

Sidney Falco, bir basın ajanıdır ve medya dünyasında istediği yere gelebilmek için yapmayacağı şey yoktur. Medyanın en güçlü ve popüler köşe yazarı J.J. Hunsecker’a haber sağlamaktadır. Hunsecker, Sidney’in kariyer hırsı adına neleri yapabileceğinin farkındadır ve onun bu zaafını da sonuna kadar kendi çıkarlarına uygun bir şekilde kullanır. İkili arasında bu anlamda tam bir uyum vardır. Hunsecker, Sidney’in para aldığı ya da söz verdiği kişi ve kurumlar için köşesini kiralamaktadır. Sidney ise bunun karşılığında onun ‘kirli’ haberlerine kaynak bulmakta, gücünü ve popülerliğini sürdürmesine yardımcı olmaktadır. Ancak Hunsecker’in ondan başka bir talebi daha vardır; kız kardeşi Susan onay vermediği genç bir adamla aşk yaşıyordur. Steve adlı bu genç, dürüst ve yetenekli, geleceği parlak bir gitaristtir. Yani Hunsecker’ın ve Sidney’in tam tersi... Hunsecker bu ilişkiyi bitirmesi için Sidney’i görevlendirir. Sidney de kendisine verilen bu görevi ne olursa olsun yerine getirip hayalini kurduğu yazarlık kariyerini artık başlatmak niyetindedir...

“Başarının Tatlı Kokusu”nda Hunsecker ve Sidney’in insanlık duygularının nasıl da medya dünyasındaki iktidar hırslarına yenik düştüğüne şahit oluyorsunuz. Bu kapkara adamların ‘başarı’ adını verdikleri kötücül zaferler için, onlara şans/değer veren insanları nasıl da kolayca harcadıklarını görüyorsunuz.

Bütün bu hikayenin New York’da geçiyor oluşu ise tabii ki hikayeyi bütünleyen bir detaydır. Kapitalizmin kalbi, tüketimin başkenti, Wall Street’in ve Broadway’in ev sahibi... ‘Başarı’nın her türlüşünün; az-çok, haklı-haksız, geçici-daimi’nin birbiriyle yarıştığı ışıklarla dolu bir dünyadır orası... Herkes ‘başarı’ ve onun getirdiği ‘güç’ün, ‘iktidar’ın peşinde... Sidney’in bu başarıya olan açlığı kendisine köpek denmesini bile kaldıracak güçtedir. Çünkü daha kendisi bile ‘her köpeğin bir günü gelir’ düşüncesindedir... Sidney o

günü beklemektedir ve Hunsecker’ın ona yaptığı bu teklif de işte onun ‘gün’üdür...

Sidney’in bütün hedefi bir gün Hunsecker’ınki gibi bir kudrete sahip olabilmektir. Oysa Hunsecker yaptığı mesleğin yerini tam olarak dolduran bir adam da değildir. Nitekim bir sahnede Picasso’da kaç ‘s’ harfi olduğunu Sidney’e sorar mesela. Anlaşılan Hunsecker doğru yerde doğru zamanda bulunmuş ve işine gelen herkesi ve her durumu da kullanmıştır oraya gelene kadar. Hem çok satan bir gazetede köşesi vardır hem de etkili bir TV programı... Politikacıların, restoran ve kulüp sahiplerinin, sanatçıların onun desteğine ihtiyacı vardır her zaman... Hunsecker’ın ‘insancıl duygular’la tek bağı olan kız kardeşine obsesif bir sevgi beslemesi de onun hayatı üzerine hükmetmesine neden olmaktadır. Susan da zayıf kişiliği yüzünden bu baskının altında ezilir. Steve onun ağabeyinden kurtulması için tek çıkış yoludur...

Aslında herkes kendisinin ne olduğunun da farkındadır. Mesela Sidney filmde tam iki defa, okuduğu gazeteyi çöp kutusuna yollar. Gazetelerin kendileri gibi yalan-yanlış yazılarla dolu birer paçavra olduğunu vurguluyor gibidir. Hunsecker da kendisinin aslında ‘kötü’ olduğunun farkındadır ve bu tarafıyla barışıktır, kontrollüdür. Kötücüllüğünün sınırının olmadığını kız kardeşinin Steve’den ayrıldıktan sonra bile ‘durumamasıyla’ kanıtlar. Sidney’in finalde vicdanını keşfetmesi bir Hollywood klişesi gibi gerçekleşmez. Zaten bu keşfi pek bir işine de yaramaz. Ne eskisinden daha ‘insan’ olur, ne de onu öncekinden daha iyi bir konuma getirir.

Filmin siyah beyaz olmasına rağmen New York sokaklarında geçen sahnelerinde şehrin ışıltılı gece hayatını yansıtmaktaki başarısı dikkat çekicidir. Ama asıl mesele oyuncularının yüzlerine vuran gölgelerde gizlidir... Özellikle de Tony Curtis’in tüm kariyerinin en iyi performansını çıkardığı filmidir bu film. Onun yakışıklı yüzü bazı sahnelerdeki karartı ve gölgelerin de katkısıyla en anlamlı hallerine bürünür. Burt Lancaster’ın ölçülü bir soğukkanlılıkla canlandığı Hunsecker da unutulmaz bir karakterdir. Filmde iki oyuncu da birbirlerini besledikleri büyük bir ortaklık sergiliyorlardır. Mackendrick’in kamerası da karakterlerini, onlara çok doğru zamanlamalarla yaklaşıp uzaklaşarak ve ani kaydırmalarla destekliyor.

“Başarının Tatlı Kokusu” sonradan, en çok da hakkında hayranlık dolu yazılar yazan eleştirmenler tarafından keşfedilmiş gerçek bir başarıdır...

LANET

PG-13 yaş sınırında, suya sabuna dokunmayan korku sahnelerinin, layığıyla kullanılamayan **Christina Ricci ve Jesse Eisenberg** gibi oyuncuların ve düşük bütçeli TV filmlerine yakışacak kalitede **CGI numaralarının da** pek bir yardımının dokunmadığı bir film... Evet huzurlarınızda “Elm Sokağı Kabusu” ve “Çılgılık” filmlerinin yaratıcısı **Wes Craven’dan** bir başarısızlık örneği: **“Lanet” (Cursed)...**

WES CRAVEN’IN KUSURSUZ BİR YÖNETMEN OLDUĞUNU İDDİA ETMEK ZOR. ÇEKİCİ BİR PLASTİK DÜNYA İLE OYUNBAZ SENARYOLARI BİR ARAYA GETİRDİĞİ ZİRVELERİ DE MEVCUT, BU KARIŞIMIN TUTMADIĞI, BİR TARAFIN DOZUNUN FAZLA KAÇTIĞI BAŞARISIZLIKLARI DA... ONUN KARIYERİ DAHA ÇOK BU İKİ UÇ ARASINDA GİDİP gelen ve ibrenin daha çok birinci, yani zirveye yakın konumda seyrettiği bir sarkaç gibi. Film gerçekliğinin sınırlarını yoklamadaki cesareti, korku sineması klişelerini iyi birer anlatı aracı olarak kullanırken belli ettiği berrak zihni, Craven’ı meslektaşları arasında farklı yere koyan özelliklerinden.

“Elm Sokağı Kabusu” (A Nightmare On Elm Street) serisinin kahramanı Freddy Krueger’daki uçuk zalimliği, “Çılgılık”ta (Scream) postmodern şakacılığı filme nasıl yedirdiğini aklınıza getirin. Craven üslubu biraz daha görünmeye başlar, taklitçilerinden nasıl bir adım daha önde olduğunun ipuçları iyice belirir.

Ancak işin bir de diğer tarafı var. Craven’ın ani kamera hareketleriyle, gösterişçi oyunculuklarla kurduğu bu plastik dünya zaman zaman kolayca yıkılabilecek bir dengede durur. Suratları bir dehşet ifadesinden diğerine sürüklenen oyuncular taşıyabilecek kapasitede bir senaryo, inandırıcılığa değil de sarsarak eğlendirmeye kitlenmiş bir hikaye olmayınca her şey sırtmaya başlar. Misal “Gece

Uçuşu”nda (Red Eye) Cillian Murphy’nin sevecen ve flörtöz yol arkadaşıdan zalim teröriste geçiş anı, bu denge tutmadığından sırtmaya başlar.

Jesse Eisenberg’in “Lanet”te (Cursed) kurt adam bir ergen olarak cinselliğini keşfetmeye başlaması da yine aynı sorundan, dengesizlikten dolayı, amaçlanan etkiyi yaratmaz. Ancak “Lanet”in diğer Wes Craven falsoları arasında özel bir yeri daha vardır: O da bu falsonun, yönetmenden beklentilerin doruğa çıktığı bir dönemde gelmesi... Dolayısıyla bu başarısızlıktan hemen önceki başarıya bakmak da elzem.

“Lanet”ten beş sene öncesine, 2000’e gidelim. Wes Craven o zaman üçleme olarak kurguladığı “Çılgılık”ı (serinin sonradan eklenen dördüncü halkası iki sene önce sinemalarımızdaydı) tamamlamış, piri olduğu teen-slasher türüne 1990’larda yeniden hayat vermiş. Bu, kendi kendinin farkında, şakacı korku komedinin başarısında Wes Craven kadar pay sahibi bir isim de Kevin Williamson. Pek az senariste nasip olacak bir bilinirlikte kapağını süslemedik dergi bırakmıyor. Sonrasında gelen ve yine kendi kendinin farkında olma heveslisi “Gerçek Efsaneler” (Urban Legend) serisinin hedefi vuramamasının büyük sebeplerinden

biri, birçoklarının Wes Craven'ın yokluğu olarak kabul ediliyor. O yüzden 2005'te yıllar sonra gerçekleşen dördüncü Wes Craven-Kevin Williamson işbirliğinden umutlar yüksek. Ne var ki sonuç hüsranda... Ne kurt adam efsanesi, "Çılgılık"ın teen-slasher köklerinin yaptığı gibi ironik bir zemin sağlayabiliyor ne de Kevin Williamson keskin kaleminin gücünü gösterebiliyor.

PG-13 yaş sınırında, suya sabuna dokunmayan korku sahnelerinin, layığıyla kullanılamayan Christina Ricci ve Jesse Eisenberg gibi oyuncuların ve düşük bütçeli TV filmlerine yakışacak kalitede CGI numaralarının da pek bir yardımı olmuyor. Dahası alameti farakası enerjisi olan Wes Craven'ın yönetiminde de bir atalet var, Craven da belli ki Williamson'ın "Çılgılık" tutkunlarının da gönlü hoş olsun" tadında oraya buraya serpiştirdiği tarihi korku filmi referanslarına bu sefer pek inanmamış, parıltıdan yoksun karakterlerin üzerine çok gitmemiş.

"Çılgılık"ı besleyen ironik popüler kültür damarının 2000'lerde kullanıla kullanıla kurutulması sebeplerden biri sayılabilir mi? 2011 tarihli Craven-Williamson işbirliği "Çılgılık 4"e (Scream 4) bakılırsa pek sayılmaz. Zira ikili, bu damarın iyice geçerliliğini kaybettiğinin düşünüldüğü bir zamanda yine kendi kendine göz kırpan esprileri ve

"Çılgılık" evrenini internet kuşağına göre güncellemeyi başarmıştı. Zaten Craven'ın şakacı tavrı "Çılgılık"a has olmadığından bu seçenek baştan iptal oluyor. Çekimlerin bir sene ertelenmesi, ünlü oyuncuların sahnelerinin kurgu masasında çıkartılması gibi stres kaynaklarının da bu hüsranda payı vardır muhakkak. Ama asıl sorun, kurt adam efsanesinin böyle bir formüle uymaması gibi duruyor.

Rod Taylor'ın "Genç Kurt"u (Teen Wolf) veya John Landis'in "Kurt Adam Londra'da"sı (An American Werewolf In London) ile "Kurt Adam Paris'te" (An American Werewolf In Paris) (yön.: Anthony Waller) gibi istisnalar mevcut. Ama soft korku filmi tarihi Amerikan banliyö gençleriyle gotik kurt adamların kan uyuşmazlığını gösteren örneklerle dolu. Christina Ricci'nin hırslı kariyer kadınından ve Jesse Eisenberg'in 'inek' lise öğrencisinden birer kurt adam yaratmak ise kağıt üstünde iyi bir fikirmiş gibi dursa da incelikle işlenmediği takdirde yaratıcıların eline gözüne bulaştıracakları bir tuzak. İşin en tuhafı ise filmlerindeki eğlenceyi seyirciyle suç ortaklığına girerek kurgulayan Wes Craven'in normal zamanda coşturabileceği böyle bir fikri heba etmesi. İncelenesi bir leke ama üzerinde durduğu Craven külliyatında da en çok sırtan leke...

MADEN TRAJEDİSİ

Erken dönem Alman sinemasının **Lang ve Murnau gibi ustaların** yanında nispeten gölgede kalmış isimlerinden biri olan **Georg Wilhem Pabst**'ın yönetmenliğini üstlendiği **1931** yapımı **“Maden Trajedisi” (Kameradschaft)**, işçiye, emekçiye, vefakarlığa, dostluğa ve **barışa adanmış bir saygı duruşu** niteliği taşıyor. Ve 82 yıl aradan sonra sinemaseverlerce yeniden keşfedilmeyi bekliyor.

SİNEMA ALEMİNİN SON DÖNEMDEKİ EN POPÜLER -VE BİRAZ DA SUYU ÇIKARTILMAYA BAŞLANMIŞ- TAKINTILARINDAN BİRİ BİLDİĞİNİZ GİBİ GERÇEK OLAYLARDAN ESİNLENME MEFHUMU. GÜN GEÇMİYOR Kİ FRAGMANINA YA DA JENERİĞİNE ‘GERÇEK BİR OLAYDAN ESİNLENMİŞTİR’ İBARESİNİ YAPIŞTIRAN FİLMLER GÖZLERİMİZİN ÖNÜNDE SIRA SIRA dizilmesin. Sinemacılar bu meraktan ne zaman sıkılır bilemeyiz tabii ancak gerçek olay ya da kişilere dayanan sinema yapıtlarının ilk ve en nitelikli örneklerinden biriyle 1931 yapımı “Maden Trajedisi”nin (Kameradschaft) suretinde müşerref olabilirsiniz. Erken dönem Alman sinemasının Lang ve Murnau gibi ustaların yanında nispeten gölgede kalmış isimlerinden biri olan Georg Wilhem Pabst’ın yönetmenliğini üstlendiği yapım işçiye, emekçiye, vefakarlığa, dostluğa ve barışa adanmış bir saygı duruşu niteliği taşıyor.

Pabst bize Fransız-Alman sınırındaki bir kömür madeninin ve sınırın iki tarafında yaşamlarını bu madene bağlamış olan insanların görünümünü sunuyor. Zaman, Birinci Dünya Savaşı sonrası. İki toplumun insanları birbirlerine önyargı ve hasetlik gözlüklerinin arkasından bakmayı tercih ediyor.

Fakat gün geliyor madende yaşanan felaket, başta işçiler olmak üzere sınırın iki yakasındaki insanları birleştiriyor. Alman madenciler (daha doğrusu bir kısmı) kendi canlarını hiçe sayarak güç durumdaki

Fransız meslektaşlarına yardıma koşuyorlar.

Almanların gözüpekliği ve insancılığına yaptığı vurguya bakarak Pabst’ın nesnellliğini sorgulayabilir, Fransızlar ile Almanların filmin çekimlerinden yaklaşık 8 yıl sonra adeta birbirlerinin kökünü kurutmaya ant içmişçesine tekrar savaşa tutuşacaklarını düşündüğünüzde ise yönetmeni fazla naif olmakla itham edebilirsiniz. Ancak Pabst’ın hümanistliği ve her şeye rağmen insanlıktan ümidini kesmeyen tavrı da her türlü takdiri hak etmiyor mu? Hele hoşgörü denilen şey mumla aranır hale gelmişken.

Öte yandan Pabst’ın yetkinliğinin sorgulanmaya belki de en az açık olduğu nokta ise “Maden Trajedisi”nin görsel ve işitsel unsurları olarak göze çarpmakta.

Filmde belgeselvari bir üslup tutturan yönetmen, özellikle madene indiği anlarda dikkate şayan bir gerçekçilik yakalıyor. Gerek kaza anından önceki rutin mesailer, gerekse sonrasındaki kurtarma çalışmaları esnasında bir hikaye anlatıcısından ziyade bir gözlemci duruşu sergileyen Pabst, mümkün olduğunca genel planlara başvurarak bütünü görmemizi, gerekmediği sürece herhangi bir karakteri çok fazla öne çıkarmayıp genel halin betimlemesini yapmayı ve böylelikle daha toplumsal bir bakış ortaya koyarak gerçeğe yaklaşmayı amaçlıyor. Keza

madenin önünde sevdiklerinden iyi haber bekleyen endişeli kalabalığın tasvirini yaparken de bu üslubundan ödün vermiyor Pabst. Kaza sahnesi ise başlı başına bir ustalık dersi niteliğinde. O kadar ki, yaşanan felaketi tüm gerçekliğiyle izleyiciye duyumsatan bu sahneyi gördükten sonra dudağınız uçuklamaz ya da dut yemiş bülbüle dönmezsiz kendinizi şanslı sayın.

Daha evvel de dile getirdiğimiz üzere Pabst, insanların birbirlerini hor görmeden barış içinde yaşamalarının yolunun önyargıları bir kenara bırakıp inayette bulunmaktan geçtiğini vurgularken belki fazlaca sadfıllık ediyor gibi görünebilir. Kaldı ki insanlık tarihi de pek çok kereler onu haksız çıkarıyor zaten.

Ancak yönetmenin “Maden Trajedisi”nde dikkat çekmek istediği daha farklı noktalar olduğu söylenebilir. Alman işçiler Fransızlara yardıma koşarken aslında fazlasıyla azınlıkta kalıyorlar. Alman madencilerin birçoğu Fransızların düştüğü zor durum karşısında “Bana ne canım, tasası bana mı düştü” tutumu sergilerken, yardım için seferber olan arkadaşlarının sersemlik ettiklerini açıkça ifade etmekten de geri durmuyorlar. Özetle, Pabst iyilik dolu insanlar kadar, peşin hükümlülüğünü nasıl aşacağını bilmeyen, bencil çoğunluğun varlığını da göz ardı etmiyor.

Bu noktada film enteresan bir söyleme doğru yol almaya başlıyor. Pabst, insanın kötücüllüğünün ardında kültürel farklılıklardan doğan kimi alışkanlık ve geleneklerin de yattığını fakat bilhassa resmi makamlara dayanan pek çok müeyyidenin aslında çok daha tehlikeli olabileceğinin altını çiziyor. Filmin hemen başında sessiz sakın bir biçimde bilyeleriyle oynayan iki çocuğun daha ilk anlaşmazlıkta büyüklerinden gördükleri üzere aralarına “sınır” çekmeye kalkışması bu açıdan son derece manidar. Nitekim iki maden kasabasını birbirinden ayıran sınırın çok daha metaforik anlamlar içerdiğini söylemek mümkün. Sınır, filmde yalnızca bir toprak parçasını ikiye bölmek amacıyla değil, iktidar sahiplerinin öngördüğü kaidelere sorgusuz sualsiz boyun eğmeye ayak direyen azınlığın maruz kalacağı ‘yaptırımların’ simgesi olarak da varlık buluyor.

Finalde iki halkın ‘naif’ insanları birbirlerine sonsuza dek dost kalma sözü verirken, toprağın altında yeniden çizilen sınır idarenin, kitlelerin değil, siyasal bir zümrenin elinde olması halinde barışa götüren yolun da aynı oranda engellerle dolu olacağını vurguluyor.

“Maden Trajedisi” böylelikle söylemini kısmen de olsa anarşist bir yöne çeviriyor ve açıkçası sırf bu bile onu bağrımıza basmak için yeterli bir sebep.

HAYALİMDEKİ AŞK

★ ★ ★
ORJİNAL ADI Ruby Sparks
YÖNETMENLER Jonathan Dayton,
Valerie Faris
OYUNCULAR Paul Dano, Zoe Kazan,
Chris Messina, Annette Bening,
Antonio Banderas
YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 99 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET Tigon (Fox)

**“HAYALİMDEKİ AŞK”
ELE ALDIĞI KONUYU
DERİNLEŞTİREBİLSE
DAHA GÜÇLÜ BİR FİLM
OLACAKMIŞ..**

KÜÇÜK GÜN IŞIĞIM’IN (LITTLE MISS SUNSHINE) YÖNETMEN ÇİFTİ, DAHA ÖNCE PEK ÇOK FİLMDE YAN YA DA KÜÇÜK ROLLERDE izlediğimiz, Elia Kazan’ın torunu genç oyuncu Zoe Kazan’ın (“Hayallerin Peşinde / Revolutionary Road”, “İlişki Durumu: Karmaşık / It’s Complicated”) senaryosunu filme almışlar. Doğrusu Kazan’ın senaryosu kötü olmasa da bir ‘ilk senaryo’da olabilecek kimi kusurları içinde barındırıyor.

Hikaye daha önce girilmemiş sulara girmiyor doğrusu. Yaratıcılık sorunları yaşayan genç bir yazar olan Calvin, bir de sevgilisinden ayrılmanın getirdiği bunalımla başetmeye çalışmaktadır. Sonra bir gün hayal ettiği rüyalarında gördüğü bir kız hakkında yazmaya başlar. Bir sabah Ruby Sparks adlı bu rüya kız arkadaş, bir anda mutfağında belirir. Calvin bir süre sonra Ruby’nin kişiliğini, onun hakkında yazdıkça değiştirebileceğini farkeder. Böylece kendisi için mükemmel bir sevgili yaratabilecektir belki de...

“Hayalimdeki Aşk”, bu anlamda biraz baş karakteri tarafından unutulmak istenen ‘eski sevgili’den dolayı “Sil Baştan”ı (Eternal Sunshine Of

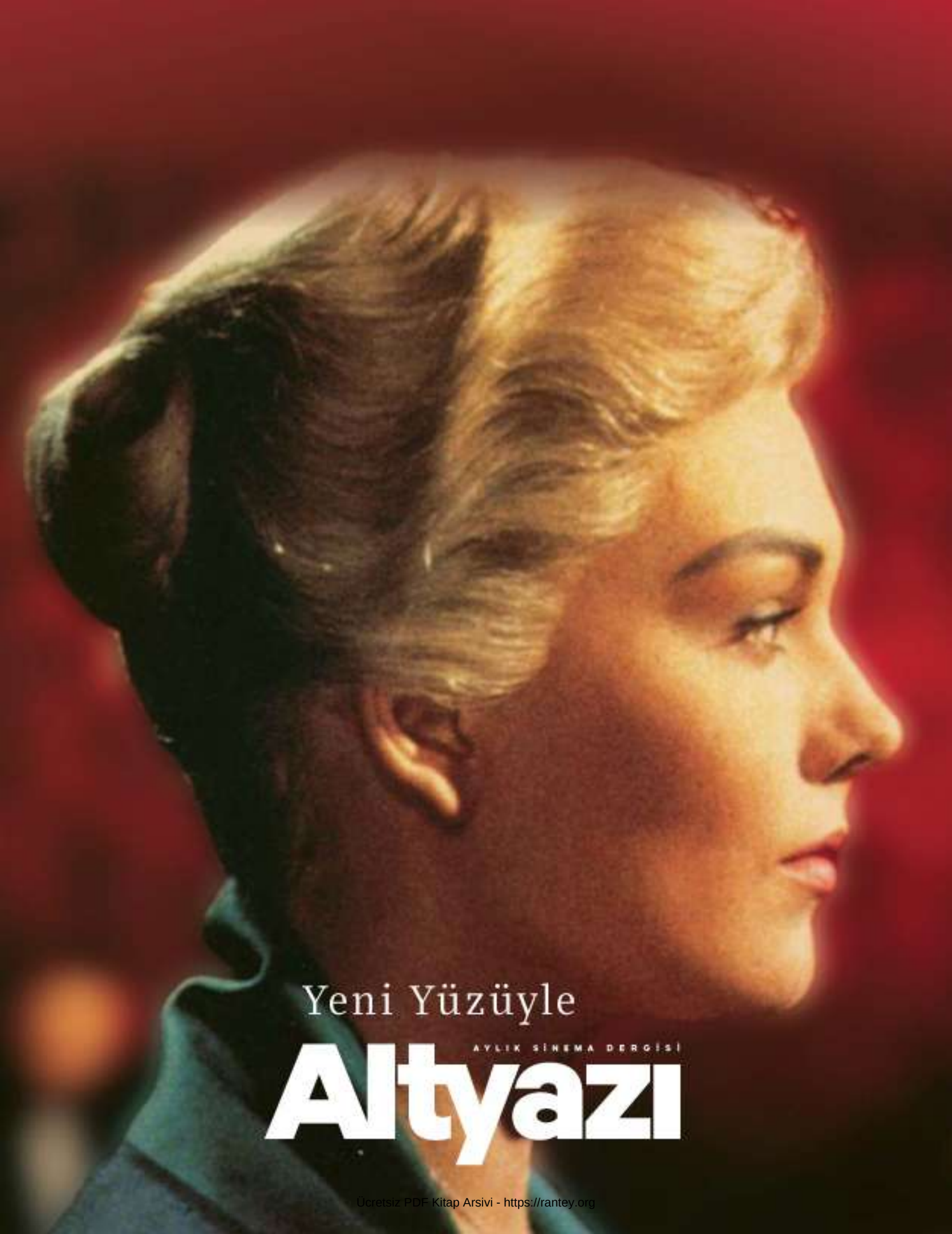
The Spotless Mind), yine baş karakteri tarafından hayal edilip yazılarak yaratılan ‘yeni sevgili’den dolayı da “Yaramaz Harry”i (Deconstruction Harry) çağrıştırmakta. Ancak her iki film de kendi hikayelerinin nirengi noktalarına son derece hakim senaryolara sahipti... Kazan’ın senaryosunun ise başı ve sonu başarılı olmasına rağmen, zor kısmında, yani ortalarda tökezliyor. Filmin ne kadar yetenekli bir yazar olursan ol, kendine çok iyi gelen bir sevgili ‘yazabilmen’ yine de mümkün değil teması yeterince derinleştirilemiyor. Senaryo bunun ‘neden olmadığının’ ‘çünkü kadınlar böyledir’ cevabındaki kadar düz ve yeterince derinleşemeyen bir şekilde anlatıyor. Oysa daha keyifli sahnelerle bu tema daha renkli işlenebilirdi. Onun yerine Annette Bening, Antonio Banderas ve Steve Coogan gibi renkli oyuncularla bu sağlanmaya çalışılmış!

Paul Dano yine iyi bir performansla filmin en iyisi...

Calvin’in erkek kardeşi rolündeki Chris Messina rol aldığı birçok filmde olduğu gibi yine kötü...

Yeni Yüzüyle

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazı

VAHŞİLER

ORJİNAL ADI Savages
YÖNETMEN Oliver Stone

OYUNCULAR Blake Lively, Taylor Kitsch,
Aaron-Taylor Johnson,
Salma Hayek, Benicio Del Toro
YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 135
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET As Sanat (Universal)

**OLIVER STONE'DAN
FAZLA BEKLENTİYE
KAPILMADIĞINIZDA
KEYİF ALACAĞINIZ
BİR FİLM...**

OLIVER STONE'UN 90'LAR SİNEMASINDAKİ AZIMSANMAYACAK YERİ AŞIKAR. SONRASINDA İSE VASAT BİR BİÇİMDE YOL ALAN Stone'un yeni filmi "Vahşiler", üç kişilik bir aşk üzerinden Meksika'daki uyuşturucu çetesine uzanan, aksiyonu, mizahı bol ama bir o kadar da boşlukta gezinen yapıyla tat vermeyen bir yapım.

Blake Lively'nin canlandığı "O" karakterinin dış sesiyle açılan ve ilerleyen "Vahşiler", ilk başta kendilerine has bir uyuşturucu trafiği kurmuş iki adamla, bu iki adama aşık olan bir kadının hikayesiymiş gibi açılıyor. "O" için Chon ve Ben ayrılmaz bir bütün, tek bir erkek. Ben'in tamamlamadığını budist Chon, Chon'un eksik kaldığını eski donanma askeri Ben tamamlıyor. Böylelikle iki erkek aynı kadın için tek adam olurken bundan çekinmiyorlar, aralarında kıskançlık gibi bir ilişki de yok.

Bu 'çoklu' ilişkinin uyuşturucu üretip satma meselesiyle birleştiğinde bohem bir mevzu olduğu açık. Fakat içerisinde Meksikalı uyuşturucu tüccarları girince işler değişiyor. Meksikalılar bu grubu kendi çetesine katılmaya ikna etmeye çalışırken hem

aksiyonun hem de türlü akıl oyunlarının kol gezdiği bir noktaya varıyor hikaye.

"Vahşiler" özellikle kimin kimi alt edeceği ya da kim daha zeki sorularını sorduğu zaman daha izlenir oluyor. O, Ben ve Chon'un arasındaki klasik olmayan ilişkinin seyirci için cazip bir yanı da var.

Yine de dağınık Amerikalıların mağdur, her türlü şiddete açık olan Meksikalıların kötü çeteci olduğu bir yapıdan yakasını kurtaramıyor. Meksikalı çete tarafında Salma Hayek ile Benicio Del Toro'nun canlandıkları karakterler de karikatürize olarak kalmış.

Taylor Kitsch, Aaron-Taylor Johnson gibi oyuncular da film içerisinde parlıyor ama onun dışında ne söylemek istediği açık olmayan, savruk, parçaları dağılmış bir yapboz olmaktan da öteye gidemiyor.

Filmin iki ayrı finali olması sürprizli.

Blake Lively sadece güzelliğini gösteriyor, oyunculuk anlamında pek parlak değil.

Sadibey.com

"Sinema ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

THE ONLY RECORD STORE IN MAURITANIA

Online müzik platformu **Noisey** tarafından hazırlanan **“The Only Record Store In Mauritania”**, Moritanya İslam Cumhuriyeti’ndeki tek müzik dükkanı **Saphir D’Or**’un kısacık bir belgeseli. Bittiğinde, duygusunu uzatmak için **‘reggae’** dinlemek istiyorsunuz.

YÖNETMEN Noisey Music World
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 5 dk.

EMEK SİNEMASI İÇİN YAPILAN PROTESTO VE YÜRÜYÜŞLER UZUN BİR SÜREDİR KENTSEL DÖNÜŞÜME KARŞI ÇIKMANIN. İSTANBUL’UN İstanbul’un kocaman bir AVM’ye dönüşmesinin karşısında durmanın anlamlı bir sembolü.

AVM’lere sahip çıkan lüks ve tüketim meraklıları, çoksatan kültür ürünleri bulunduran ‘birörnek’ dükkanlardan ne zaman sıkılacaklar acaba? Sıkıldıklarında kentte zevkli bir tane kitapçı ve müzik dükkanı kalmayacak, şimdiden uyaralım.

Sayıları hızla tükenen, İstanbul’da plak koleksiyoncuları sayesinde ayakta duran üç beş örneğine rastlayabildiğimiz bağımsız müzik dükkanları bir kentin müziğinin zenginleşmesi için çok önemli. Online müzik platformu Noisey tarafından hazırlanan “The Only Record Store In Mauritania”, Kuzeybatı Afrika’da bulunan Moritanya İslam Cumhuriyeti’ndeki tek müzik dükkanı Saphir D’Or’un kısacık bir belgeseli. Sezonluk DJ ve

karizmatik yönetici Ahmede Valle’de mikrofon. Bu müzik aşığı adam, sayısız kültüre ev sahipliği yapan ülkesinin müzikal zenginliğini anlatıyor ‘reggae’ ağırlıklı tozlu plaklar arasında. Müzikle ilgili iyi bir film izlediğinizde eliniz hemen iyi bir albüme gider ya, bu film bittiğinde, duygusunu uzatmak için sıkı bir ‘reggae’ dinlemek istiyorsunuz.

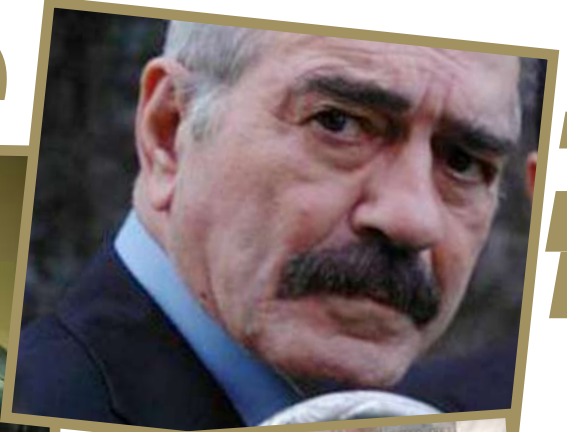
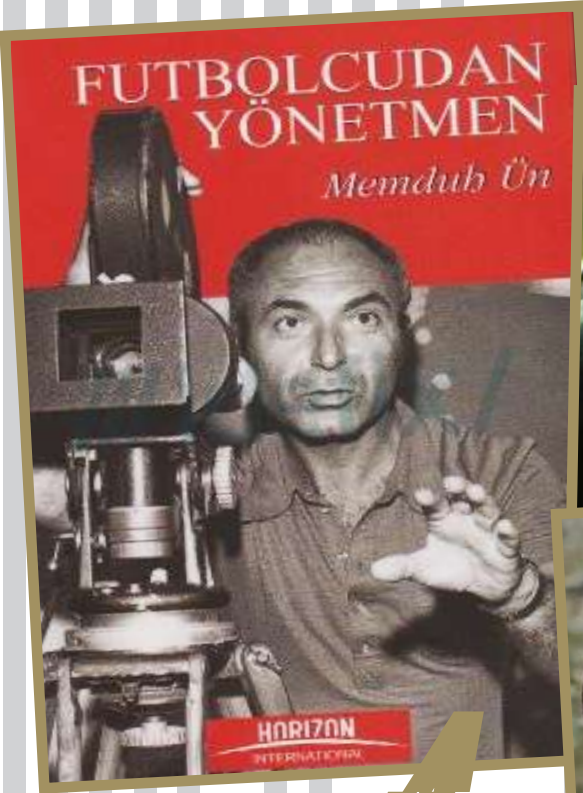
Müzik dükkanlarını konu edinen belgesellerin hemen hepsi iyidir. “Last Shop Standing”, “Sound It Out” ve “I Need That Record! The Death (or Possible Survival) of the Independent Record Store” ilk aklımıza gelenler. Bunlar müziğe hayatını vermiş satıcı ve müşterileri anlatırken, kapanan müzik dükkanları üzerine bir ağıt gibidir. Sayıları hızla azaldığından, ayakları üzerinde durmaya çalışan müzik dükkanları çekici olduğu kadar hüznüldür. Dükkanların ve belgesellerin (“The Only Record Store In Mauritania” gibi kısa olanları dahil) değerini biliniz.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Fikret Hakan'ı ifadeleri yanıltıyor

12 Eylül askeri darbesine sivil karşı çıkışın zirve noktalarından biridir Aydınlar Dilekçesi... Lakin bu olayda sinemacıların pek de iyi performans verdiği söylenemez. Hatırlanırsa, Kenan Evren imzacıları 'vatan haini' ilan edince sinemacıların bir kısmı imzalarını geri çekmişti. Bunlardan biri olan Fikret Hakan, geçen hafta bu konuyla ilgili bir açıklama yapıp bir nevi kandırıldıklarını anlatmaya çalıştı. Ama yine de insan ikna olmuyor... Çünkü savcılık ifadelerinde 12 Eylül'ün gerekliliğine inandığını söylüyor.

2- Türkiye Sineması'nın panoraması

İstanbul cenahı söyleşi konusunda doyunluğa ulaştı galiba. Ama çıkın bu şehrin dışına, söyleşilerin hâlâ kıymetli buluşmalar olduğunu görürsünüz. Ankara'da bir süredir Tayfa Kitabevi'nde "Tayfa

Söyleşileri" başlığı altında önemli buluşmalar gerçekleşiyor. Arka Pencere'nin iki kalemşoru Murat Özer ve Murat Erşahin ile derginin sadık takipçilerinden meslek büyüğümüz Uğur Vardan, bugün saat 20.00'de "2000'ler Türkiye Sineması"nı konuşacak. Moderatör de Sinan Yusufoglu.

3- "Jîn" in kıymetini bilmemek!

Memleket barışa bu kadar özlem duyuyorken, Kürt sorununa farklı bir bakış atan ve barışın önemini vurgulayan "Jîn" i üç günde yaklaşık 1300 kişinin izlemesi son derece ilginç değil mi? Reha Erdem sinemasının kendince kemik bir izleyici kitlesi olduğu da hesaba katılırsa, gelinek noktanın hiç de iyi olmadığı söylenebilir.

4- Söz sırası Memduh Ün'de

Memduh Ün, hem yapımcı hem de yönetmen olarak Yeşilçam'ın temel direklerinden biriydi. Uzun zamandır anılarını kaleme alan Ün, "Futbolcudan Yönetmen" (Horizon Yayınları) adıyla yaşadıklarını bizlerle paylaştı. Kendi filmlerini acımasızca eleştirdiği Ün'ün kitabında, aynı zamanda "Yeşilçam'da işler nasıl dönüyordu?" sorusuna da ziyadesiyle cevap bulacaksınız.

5- "Behzat Ç." macerasına beyazperdede devam

Bu sezon bitirileceği söylenen "Behzat Ç.", gelen haberlere bakılırsa macerasına beyazperdede devam edecekmiş. İlk film gibi Serdar Akar'ın çekeceği filmde, cinayet büro elemanlarına ek olarak kadroda Nejat İşler de yer alacakmış. Merakla bekliyoruz...

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ÖLÜM KORKUSU (VERTIGO) İÇİN ASLINDA AKLIMDA BAŞTA VERA MILES'İN OLDUĞUNU, HATTA ONUNLA SON TEST ÇEKİMLERİNİ BİLE YAPIP TÜM GARDROBUNU ALDIĞIMIZI BİLİYOR MUSUNUZ? AMA TAM ÇEKİMLERDEN ÖNCE HAMİLE KALDI.”

Alfred Hitchcock